

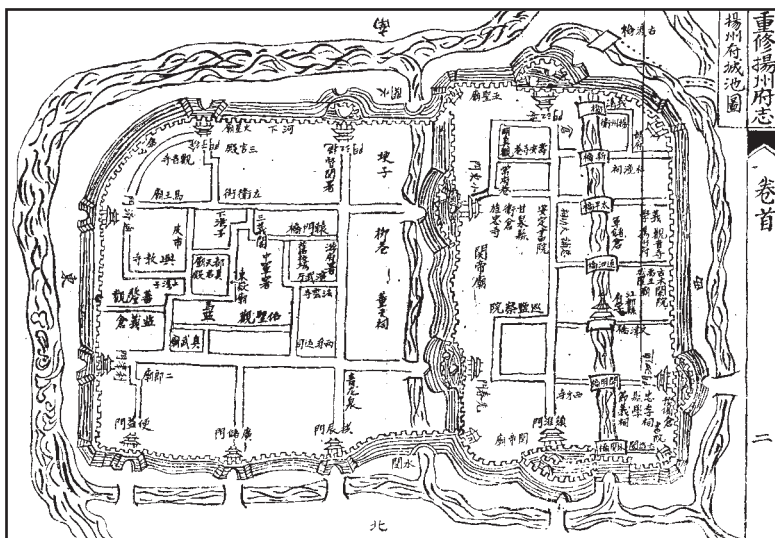
Obr. 1-1: Gao Qiwei (1660–1734), Pěšina mezi bambusy. Malba prsty, 36,2 × 57,8 cm, 1712.

I. Když se řekne Yangzhou

V místech mezi terasou Zelených bambusů a pavilonem Průzračné nádhery rostou bambusové háje. Země je poddajná, ale bambus vzdorný. Když výletníci dojdou až sem, pěšina se zúží a oni zůstanou odříznuti od zvuků okolí. Uprostřed bambusů už neslyší ani jejich šumění. Ne nadarmo se říká, že nejkrásnější bambusové háje jsou v zahradách na zdejším jezeře. (14/39)

Město Yangzhou oplývá krásnými zahradami, proslulo originálním výtvarným uměním, ale i rafinovanou kuchyní a tak dále: to je jen několik slupek vrstevnaté cibule, ke kterým lze jeho dary přirovnat. Vyhlášeným pojmem bylo již v šestém století, kdy si je oblíbil prostopášný císař Yangdi z dynastie Sui (581–617). Od těch dob žije ve všeobecném povědomí díky básním, které opěvují jeho podmanivé kouzlo a dostupnost více i méně ušlechtilých radovánek. „Mám-li jet do Yangzhou,“ míní básník, „s tisícem stříbrných u pasu na křídlech jeřába vyrazím.“ Taková je zkratka vizitka tohoto starobylého města, kde se dalo utrácet snáze než kdekoliv jinde, ale jaké bylo ve skutečnosti?

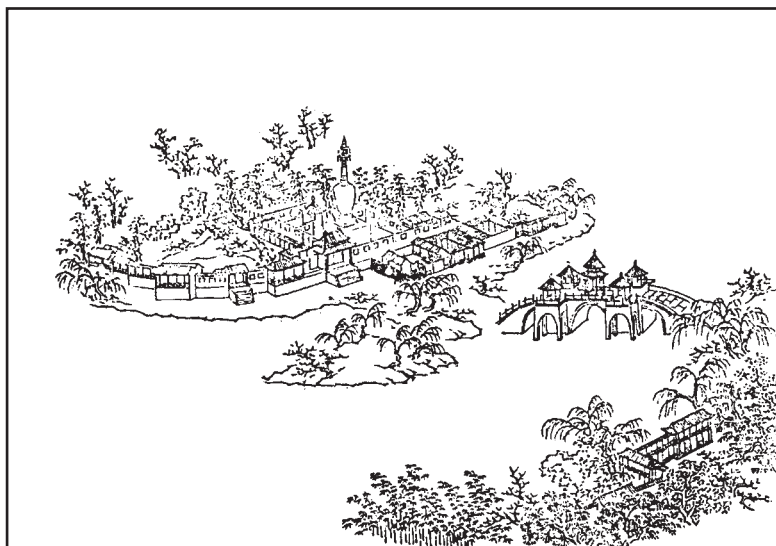
Náročnou zábavu mohlo trvale a ve velkém nabízet pouze bohaté město. Za hospodářským vzestupem Yangzhou stály vcelku prozaické okolnosti. Výhodná poloha na soutoku Dlouhé řeky (Yangzi) a Velkého kanálu nahrávala rozvoji dopravy a obchodu. Yangzhou bylo významným vnitrozemním přístavem již v dobách dynastie Tang (618–960), za dynastie Yuan (1279–1368) se zde stavěly lodě císařské flotily, za Mingů (1368–1644) se rozvinula výroba soli. Stoupající komerční a strategický význam města časem vedl k tomu, že důležité správní úřady byly

Obr. 1-2: Yangzhou, Staré a Nové Město. Dřevoryt z *Úřední kroniky prefektury Yangzhou* (*Yangzhou fuzhi*), 1810. Mapa je orientována na jih.

zakládány a měly sídlo právě zde. Yangzhou prosperovalo, v sousedství Starého Města, ležícího na pravidelné síti vodních kanálů, se spontánně rozrostlo ještě větší Nové Město – změřit klikatých uliček na pevné zemi. Nápadné bohatství lákalo piráty, kteří v 16. století křižovali čínské pobřeží a odvažovali se hluboko do vnitrozemí. Yangzhou trpělo jejich loupeživými nájezdy a na obranu proti nim bylo také Nové Město opevněno.

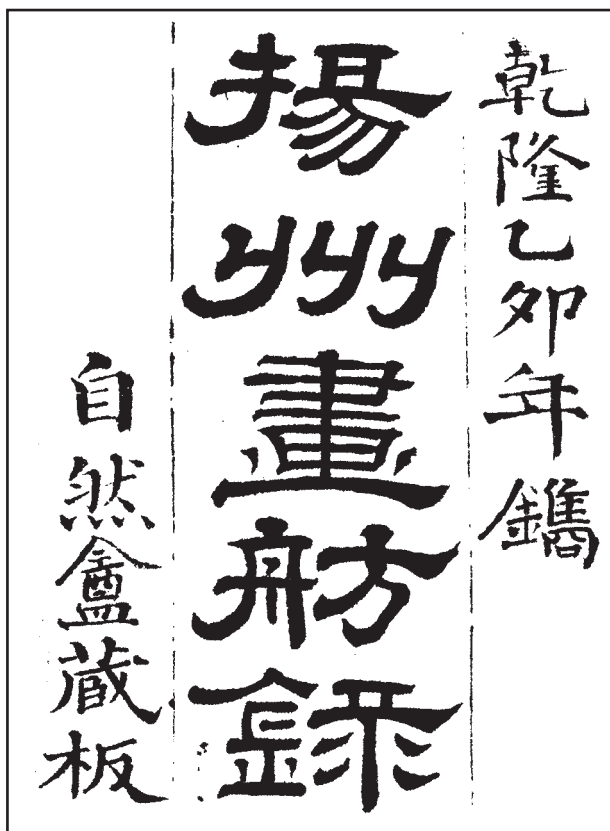
Nástup mandžuské dynastie Qing na čínský trůn v roce 1644 přivodil Yangzhou zkázu: město, které dlouho vzdorovalo qingskému vojsku, bylo nakonec obsazeno a jeho obyvatelé demonstrativně vyvražděni. Přesto se Yangzhou v průběhu dalších desetiletí dokázalo z pohromy vzpamatovat,

Obr. 1-3: Bílá pagoda a most S Pěti altánky. Dřevoryt z původního vydání knihy *Yangzhouské výletní lodky*, 1795.

zapomenout a hlavně – začít znovu naplno žít. O obnovu literární slávy se zasloužili zdejší vysocí úředníci, kteří podporovali básnickou tvorbu; tato činnost dodávala městu na prestiži. V osmnáctém století již nebylo jedním z mnoha prosperujících měst v Číně, ale právě tím městem, kde kvetla kultura a s nímž v tomto ohledu nedokázalo soupeřit žádné jiné. Žádné místo nepřitahovalo stejnou měrou vzdělance – tehdejší „turisty“, kteří dokázali ocenit krásu zahrad a klášterů, úroveň hudebního divadla, vybranou kuchyni, luxusní řemeslnou výrobu a vyhlášenou krásu kurtizán. Yangzhou se stalo střediskem umění a vzdělanosti, mekou básníků a intelektuálů, kteří zde tvořili v liberálním ovzduší pod patronací pohádkově bohatých

obchodníků se solí. Významné osobnosti, které v Yangzhou třeba jen krátce působily, spoluvytvářely zdejší kulturní paměť. K vrcholnému rozkvětu město dospělo v osmnáctém století za opakovaných návštěv císaře a jeho dvora, které vítala nevypsatelná nádhera a pompa.

Obr. 1-4: Titulní strana původního vydání knihy *Yangzibouské výletní lodky*. Dřevoryt, 1795.

Jak vlastně žilo město Yangzhou v druhé polovině osmnáctého století, naznačí výbor autentických textů z knihy Yangzhouské výletní lodky (Yangzhou huafang lu, 1795), ve které jsou popsány kratochvíle vzdělců i požítky obyčejných lidí. Kniha je životním dílem jediného autora, místního rodáka jménem Li Dou (?–1817), který sice nepatřil mezi nejbohatší, ale díky vzdělání se řadil mezi společenskou elitu.¹ Coby zcestovalý muž dokázal výjimečnou přitažlivost svého rodiště ocenit. V knize popisuje nespočetné zahrady a scenerie, kláštery, čajovny a tržiště. Přibližuje báječný svět čínských vzdělců, kteří se navzdory tehdejší silně komercializované době stále zhlíželi ve vlastní výlučnosti definované učeností, vumělkovaným prostředím, zahálčivým životním stylem a podobnými fenomény. Přinejmenším od sedmnáctého století však do jejich uzavřeného světa začali pronikat bohatí obchodníci a zároveň mecenáši. Měli zemitější vkus, a tím byly četné aspekty vysoké kultury dávány v plen popularizaci: hranice mezi elitní a masovou kulturou se počínala stírat. Vždyť i samotný autor knihy Li Dou tíhnul k pochybnému světu divadla a kurtizán a zajímal se o četné formy lidové kultury a nenáročných zábav, běžných a snadno dostupných, ze kterých se mohli radovat lidé všech vrstev. Přestože to jemu i jeho knize vzdělání současníci vytýkali, dnes je právě pro tuto skutečnost vysoce ceněna.

Příznivá znamení

Císařská brána vede do severozápadní části Nového Města. Běžně se jí říká brána Nebeského klidu a směrem od ní do města pokračuje stejnojmenná ulice. Jméno získala podle kláštera Nebeského klidu, který však leží za hradbami. V levé části tohoto kláštera se nachází poustevna,

jinak též klášterní Východní zahrada. Zamíříte-li na sever, dostanete se k zadní brance této Východní zahrady. Když pak zahnete na východ, přijdete k pahorku Slivoňových květů. Napravo se rozprostírá meruňkový sad čili klášterní Západní zahrada. Cesta podél kanálu vás dovede na ulici Hojných radostí domovním průchodem, který tuto nákupní třídu dělí na Horní a Dolní. Dolní úsek vede až k Severní bráně.

Na konci ulice Nebeského klidu stojí zbytky staré klášterní brány. Původně tam stály též dva císařské sloupy. Když byla postavena novoměstská hradba a odřízla klášter Nebeského klidu od města, byly císařské sloupy strženy. Dnes je toto místo známé díky slavobráně vysoké dvacet stop. Nápis na ní hlásá: „Je-li císařský dvůr v souladu s nebesy, bude štěstí na zemi.“ Pod stříškou sídlí netopyři, které by bylo možné počítat na desetitisíce. Proto se tomuto místu přezdívá „desetitisícinásobné štěstí přichází na císařský dvůr“.² Pod slavobránou nocují stovky žebráků. (4/1–2)

Květinový trh

Před palácem Nebeského štěstí, hned vedle slavobrány, se konají květinové trhy. Ve starých kronikách je psáno, že první květinové trhy se konaly u kláštera Zenového moudra. Wang Guan ve svém *Herbáři yangzhouských pivonek (Shaoyao pu)* zas praví: „Yangzhouští, ať bohatí, či chudí, pěstují květiny. Květinové trhy se konají denně na Rozjasněném mostě.“ Tyto dva trhy, v klášteře Zenového moudra vně hradeb a na Rozjasněném mostě uvnitř hradeb, tudíž existovaly už v oněch dávných dobách. V posledních letech se květiny začaly ve velkém pěstovat na pahorku Slivoňových květů, v Květinové vesnici, v pevnosti, v Malém Maoshanu³ a na hrázi Blesku. Odtud se každého rána svázejí na trhy ve městě. Na výstavách květin, které se konají naproti domu bakaláře Zhanga na Svátek květin,⁴ jsou k vidění proslavené

odrůdy ze všech osad v okolí. Onen bakalář se celým jménem jmenuje Zhang Sui a nechává se oslovovat Yinyuan – Pitné zřídlo. Všichni mu ale říkají šermíř Zhang, protože skvěle ovládá meč. Vyzná se též v pěstování bonsajů. Jeho slivoně jsou stejně vyhlášené jako bonsaje bakaláře Yao Zhitonga či magistrátního úředníka Di Tianbaoa. Však se jim také přezdívá „tři bonsajisté“. Hned za ně bych umístil Zhang Qirena, vousáče Liu Shisana a taoistu Wu Songshana, kteří se tomuto umění naučili od nich. Zhang Suiův syn se jmenuje Zhang Jushou. Ve společnosti je znám pod jménem Rencui, sám užívá pseudonym Stará hora. Žije sice v chudobě, ale píše krásné básně. (4/3)

Obr. 1-5: Li Shan (1686–1756), Chryzantémy. List z alba, malba tuší, 30 × 38 cm, 1728.